

# *Soli Deo Gloria*

Jedině Bohu buď sláva

**Duben 2026**  
**Ročník 7, číslo 66**



*Ale oni na něm s velkým křikem vymáhali, aby ho dal  
ukřižovat; a jejich křik se stále stupňoval.  
A tak se Pilát rozhodl jim vyhovět.  
(Lukáš 23,23–24)*

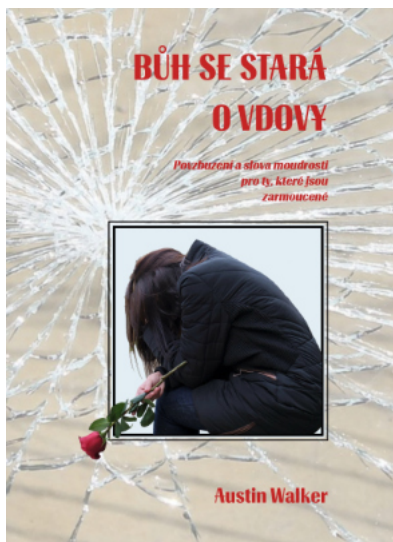
## OBSAH

Soli Deo Gloria .....	3
Slovo kříže je Boží moc .....	4
Probuzení .....	8
Není-li zmrtvýchvstání... ..	12
Bible je jediným měřítkem křesťanského učení a života .....	20
O pokoji a pravém pokání .....	24
Slovo pro pastory .....	31

Vydává **Spolek Soli Deo Gloria**  
 Bellušova 1810/19, 155 00 Praha 5  
 Odp. redaktor Jaroslav Kernal  
 © Spolek Soli Deo Gloria  
 www.solideogloria.cz  
 kernalj@solideogloria.cz  
 Č. účtu 2602365989/2010 (Fio)  
 Vychází měsíčně.  
 Časopis je rozeslán bezplatně.  
 Ev. č.: MK ČR E 24450  
 Tisk: Tisk Pětka, s.r.o.,  
 Horova 1631  
 252 63 Roztoky



## PŘIPRAVUJEME!



### Bůh se stará o vdovy

*Arthur Walker*

V poslední době se hodně píše o adopci sirotečků, ale málo slyšíme o vdovách a jejich potřebách. Tato kniha nabízí významnou pomoc a povzbuzení pro vdovy a také důležité poznatky pro ty, kdo jim slouží. Kéž se tato tolik potřebná a vítaná aplikace četných pasáží o vdovách od Austina Walkera dočká širokého rozšíření!

Váz., 125×176 mm., 140 stran,  
290,-Kč

Vychází v polovině dubna.

## SOLI DEO GLORIA

*Tam ho ukřižovali a s ním jiné dva, z každé strany jednoho a Ježíše uprostřed. (J 19,18)*

To je strohý popis událostí z Golgoty. Lidé v Janově době dobře znali ukřižování. Věděli, co to obnáší. Nikdo nepotřeboval dlouhé výklady. A konec konců nejde o samotný akt ukřižování. Ježíšova smrt má mnohem více duchovní než fyzický význam. Ježíš se stal hříchem místo nás. V našem textu Jan prostě konstatuje, že ho ukřižovali. Stačí mu jenom tři slova: „Tam ho ukřižovali.“ Neútočí na emoce. Jde mu o fakta. Ježíš je v centru. Jan miloval Ježíše a napsal své evangelium proto, abychom viděli, že Ježíš je Boží syn a uvěřili v něj. Jan nepotřebuje, aby se nám ježily vlasy hrůzou nad strašlivým utrpením, které zakoušel Ježíš, ale chce, abychom viděli „beránka Božího, který snímá hříchy světa“. To je ve výsledku vše, o čem je celý křesťanský život.

V měsíci, kdy si naše společnost (stále ještě) tradičně připomíná Velikonoce, nemůžeme tuto skutečnost opomenout ani v našem časopise. Je zde sice o něco méně článků, než obvykle, ale některé jsou trochu delší, takže jich tolik být nemohlo. Začínáme slovem Aloise Adlofa (1861–1927), zakladatele Svobodné církve reformované (později Jednoty československé, dnes Církve bratrské), v němž se zaměřuje na moc Kristova kříže. Kéž by taková probuzenecká kázání zněla v českých církvích i dnes! Následuje článek Charlese Spurgeona (1836–1892) o duchovním probuzení duše, a zamyšlení nad tím, jak nezhodit takovou Boží milost, když se člověku dostane. Dále je tu můj rozbor 1K 15,12–19 s popisem toho, co by to znamenalo, kdyby nebylo zmrtvýchvstání. J. C. Ryle (1816–1900) v dalším článku zdůrazňuje důležitost Bible pro poznání Krista i pro každodenní život s ním. Kázání Jana Husa (1370–1415) navazuje na události těsně po vzkříšení Pána, kdy se sešel s učedníky v horní místnosti. A to vše je završeno úvahou o úspěšném křesťanském životě od Jamese Smithe (1804–1891), což byl předchůdce Ch. Spurgeona v New Park Street Chapel v Londýně.

Jedině Bohu buď sláva!

*Jaroslav Kernal*

## SLOVO KŘÍŽE JE BOŽÍ MOC

Alois Adlof

*Slovo o kříži je bláznovstvím těm, kdo jsou na cestě k záhubě; nám, kteří jdeme ke spáse, je mocí Boží. (1K 1,18)*

Slovo kříže je ve skutečnosti zvěst o kříži, kázání o ukřižovaném Synu Božím. Je to zvěst o onom ponížení Syna Božího až k smrti, a to k smrti na kříži; o tom, co touto smrtí bylo vykonáno: o smíření s Bohem, odpuštění hříchů, vykoupení, ospravedlnění, spasení a Božím synovstvím. Význam Kristova kříže se nám zde předkládá jako něco, za čím stojí sám Bůh, v čem se projevuje jeho moc a síla a v čem se soustřeďuje veškerá láska k padlému lidskému pokolení i k hříchem porušenému a rozvrácenému vesmíru. Slovo kříže je jádrem a vrcholem evangelia. Pojď sem a hled', co nám Boží láska připravila.

Zde se zjevuje naděje pro ztracené, radostné poselství pro smutné, štěstí pro nešťastné, bohatství pro chudé, čistota pro nečisté, chléb pro hladové a nápoj pro žíznivé. Slovo kříže je slovem života pro umírající, slovem vzkříšení pro ty, kdo jsou mrtví pro své viny a hříchy, slovem pevného základu pro tápající. Zde může zmítaný hříšník odpočinout, zde lze nalézt smysl života, zde lze spatřit Otce.

Neexistuje žádný nejvyšší stupeň krásy, velebnosti a pravdy, který by mohl vystihnout a vylíčit slovo kříže; neexistuje žádná dogmatická nebo filosofická poučka, která by mohla obsáhnout a vyjádřit jeho význam; není slova, které by mohlo opsat veškerý jeho smysl.

Vskutku stojí za to ponořit se do tajemství kříže a snažit se je pochopit. Znamená to setkat se s Boží mocí. Je to nejdůležitější poznání, že Beránek Boží učinil zadost veškerým požadavkům svatosti a otevřel nám svou smrtí přístup k Bohu, ke stromu života.

Slovo kříže je bláznovstvím pro moudré tohoto světa. A to je ono osudné nepochopení a nedorozumění, se kterým se setkáváme: ukřižovaný Kristus je pro jedny pohoršením a pro druhé bláznovstvím.

Moudří tohoto světa se nad tímto slovem kříže urážejí. Proto vymýšlejí, jak by je zbavili pravého obsahu. Apoštol to nazývá tím, „aby

Kristův kříž nepozbyl smyslu“ (vyprazdňováním kříže). Zdá se jim nedůstojné rozumu učit, že Kristovou krví a jeho smrtí na kříži dosahujeme očistění, odpuštění a smíření. Považují to za nedůstojné pojmu lásky a ptají se, proč by musel někdo svou smrtí vykoupit jiné a učinit za ně zadosť. Podle nich se neslučuje s lidskou logikou, aby se takto bez zásluh, pouhou milostí, stala Kristova spravedlnost spravedlností naší.

Ano, říkají: „Mluvte nám o tom dítěti v Betlémě, vyprávějte nám o jeho krásných slovech a příkladném životě; mluvte nám o jeho vznešeném kázání na hoře, o jeho velkolepých podobenstvích a lasťavých skutcích – ale Kristův kříž? Co s ním? To že by mělo být jádro jeho zjevení a vrchol jeho činnosti?“ Nemluví o jeho kříži jako o účelu jeho příchodu; nanejvýš o něm mluví jako o velkém zhroucení jeho ideálů, jako o střetu s nepřátelstvím a zlobou, jimž podlehl, anebo o něm mluví jako o mučednictví, jímž zpečetil své učení, podobně jako tisíce mučedníků a jako i náš mistr Jan Hus. Tak uvažují moudří tohoto světa. Že by nás měl někdo spasit a vykoupit svou smrtí?

Moudří tohoto světa to popírají. Má-li existovat spasení, pak se podle nich člověk musí spasit sám. V čele hlasatelů vlastní spásy kráčí Tolstoj a s ním i vedle něj velká řada hlasatelů etického náboženství – lidé, kteří se pokoušejí spasit sami sebe, ať už se nazývají buddhisty, teosofy nebo spiritisty. Pro ně pro všechny je zvěst o spasení skrze ukřížovaného Krista pošelým kázáním.

Zkrátka, Kristův kříž je pro mnohé rušivým tónem evangelia, a proto chtějí evangelium bez něj. To je však jako radostné poselství bez radosti, den bez světla nebo křesťanství bez Krista.

Naše zkušenost je však jiná. Mám na mysli nás všechny, kteří jsme spolu s apoštolem poznali, že právě tam, kde svět vidí slabost, jsme objevili sílu, a kde ukazuje na nedostatky myšlení, jsme objevili nepřemožitelnou moc moudrosti. Nám, kteří dosahujeme spásy, je evangelium – slovo kříže – Boží mocí, která dokázala a dokazuje to, co na světě nedokázalo vykonat nic jiného.

Je pravda, že lidská touha po vědění objevila již mnohé pravdy a lidský rozum dospěl díky mnoha jednotlivým poznatkům k obdivuhodným závěrům. Věda však nedala životu smysl, aby život stál za to žít;

nenášla elixír štěstí ani kámen mudrců; nepřivedla člověka do náruče Boží, nezbavila nás nadvlády tělesných tužeb ani nevrátila ztracený ráj. Ale právě toto „pošetilé“ kázání přináší netušené štěstí. Ono slovo kříže, které je mnohým bláznovstvím, je Boží mocí, nabídkou Boží lásky a zjevením spásy. A je to moc tak veliká, že před ní musí ustoupit lidé jakkoli silní vědou, intelektem, silou paží či silou prostředků. „Neboť bláznovství Boží je moudřejší než lidé a slabost Boží je silnější než lidé“ (1K 1,25).

Veškerá síla, která by se chtěla projevit odděleně od této Boží moci, která by se chtěla uplatnit sama, bude nakonec silou ničící, smrtící a rozvratnou. Viděli jsme to ve válce. Veškeré lidské vědění a umění bylo postaveno do služeb smrti. Veškerý obrovský pokrok mechaniky, chemie, důmyslu, správy a organizace – vše muselo sloužit smrti. Na bojištích světa zápasil a vítězil rozum směřující k záhubě. Do jejich služeb bylo strženo vše: filosofie, církve i náboženské závěry.

Jinak je tomu však se slovem kříže, které je Boží mocí ke spasení. V onom ukřižovaném Spasiteli se podává lék na rány světa, lék proti věčné smrti a moc života. I ten nejbídnější člověk začíná žít. Hřích, jakkoli hluboký, poutající a zotročující – tato obrovská moc, pod níž sténá přirozený člověk i vzdělanec a proti níž marně zasahují různé systémy náboženských i filosofických nauk a veškeré zákonodárství – tento hřích poráží tato Boží moc. Trýzněný otrok se stává svobodným dítětem světla a svatosti. Slovo kříže! Ó, jaká je to Boží moc! Přemáhá hřích, vysvobozuje od smrti, stírá slzy, odstraňuje zoufalství, dává život a novou naději. A to není jen nějaká teorie nebo domněnka obrazotvornosti, nýbrž čistá, holá skutečnost. Vidíme ji v dějinách, vidíme ji kolem sebe, vidíme ji u sebe – sami jsme ji zakusili.

Kázání o ukřižovaném Beránku tvořilo a tvoří divy. Byli lidé, kteří si umínili, že proti tomuto evangeliu postaví velkou moc. Pokoušeli se proti němu postavit moc smrti. Zřídili hranice a mučírny, které spojili s organizační kněží, mnichů, ušní zpovědi, klatby a hrůzy pekla, které si přivolali na pomoc – ale evangelium o Beránku Božím bylo mocnější. To naplňovalo srdce mučedníků jistotou a blahem i v hrůzách smrti. Mobilizovali proti evangeliu vědu, myšlenku, duchovní odpor i důvtip a psali plamenné knihy, ale slovo kříže jde světem dál a vítězí.

Pohledme na vliv tohoto slova kříže! Apoštol káže o ukřižovaném Kristu a předkládá jej jako jediný prostředek záchrany. Kdo v něho uvěří, kdo se na něj spolehne, je zachráněn. „Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný. Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“ (J 3,14–16). Bůh dal dar, nabízí ho celému světu, a kdo tento dar přijímá, je zachráněn od smrti a dostává život, a to život věčný. Kdo jej přijímá, je živ. To je slovo života, to je radostná zvěst, to je poselství evangelia, které mění život a obživuje. Je to radostné pozvání hladových k chlebu, k chlebu života, k vodám živým, k obecenství s Bohem a ke vstupu do ráje. Proto: pojdte ke mně, vezměte si, zde je dar, je pro vás, nabízí se vám. „Jestliže kdo žízní, ať přijde ke mně a pije!“ (J 7,37). Prahne-li kdo, Kristus má pro něj živou vodu, která mění smrt v život a vyprahlost v ráj.

Slovo kříže je zjevením o živé vodě, je magnetem duší. Jako byl uštknutý Izrael tažen a puzen k měděnému hadu, aby na něj pohleděl pro svou záchranu, tak Pán Ježíš oznámil účel svého života: „A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všechny k sobě“ (J 12,32). To je ono přitahování lásky, to je ten přitažlivý vliv na duše, to Otcovo zjevení, že není žádného pokoje, radosti ani čistého života jinde než v tom, kterého dal, aby v něm nabídl život. „Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřitáhne Otec, který mě poslal“ (J 6,44). V tom je znamení, že je to Otec, kdo táhne, přitahuje, zjevuje a učí; že svým Duchem pobízí tak, že mu nelze odolat, a duše je neklidná, dokud v něm nespočine.

On nás táhne svou láskou, svou obětí a svou dobrotou. A kdo na něj pohleděl, kdo jej má rád, ten opustí vše a prodá vše, aby koupil tu jeho drahou perlu, pole s pokladem; vzdá se všeho, volí toho jediného, je ve svém nitru uspokojen a Kristus je v něm Boží mocí.



## PROBUZENÍ

*Charles Spurgeon*

Mnoho lidí nemá zájem o věčné věci. Více se starají o své kočky a psy než o své duše. Je velkým milosrdenstvím, když jsme přivedeni k zamýšlení nad sebou samými a nad tím, jak to máme s Bohem a s věčným světem. Často je to znamením, že se k nám blíží spása. Ze své přirozenosti nemáme rádi úzkost, kterou v nás vyvolávají duchovní starosti, a snažíme se, jako lenoši, znovu usnout. To je velká pošetilost, neboť je to nebezpečné pohrávat si s tím, když je smrt tak blízko a soud tak jistý. Jestliže nás Pán vyvolil k věčnému životu, nedovolí nám vrátit se do našeho spánku. Jsme-li rozumní, budeme se modlit, aby naše úzkost o naše duše nikdy neskončila, dokud nebudeme skutečně a opravdu spaseni. Řekněme ze srdce:

*„Ten, který trpěl na místě mém,  
budiž mi nyní Lékařem.  
Útěcha žádá už neutěší,  
dokud sám Ježíš mě nepotěší.“*

Bylo by strašné, kdybychom se ve snu ocitli v pekle a tam zvedli oči, aby mezi námi a nebem ležela propast. Stejně tak bude strašné, když se probudíme, abychom unikli hněvu, který má přijít, a poté setřese nás působení varování a vrátíme se ke své lhostejnosti. Všimám si, že ti, kdo překonají své výčitky svědomí a pokračují ve svých hříších, se příště nenechají tak snadno pohnout. Každé probuzení, které je zahozeno, zanechává duši ospalejší než předtím a méně náchylnou k tomu, aby byla znovu pohnuta ke svatým citům. Proto by naše srdce mělo být velmi znepokojeno při myšlence zbavit se svých trápení jiným než správným způsobem. Jeden člověk, který trpěl dnou, byl z ní vyléčen šarlatánským lékem, který však nemoc zatlačil dovnitř, a pacient zemřel. Být vyléčen z duševního utrpení falešnou nadějí by byla strašná věc. Lék by byl horší než nemoc. Mnohem lepší je, aby nám

citlivost svědomí způsobila dlouhá léta úzkosti, než abychom o ni přišli a zahynuli v zatvrzelosti svého srdce.

Probuzení však není něco, v čem by se dalo spočívat, ani něco, po čem by se mělo toužit, aby se to měsíc za měsícem prodlužovalo. Pokud se probudím vylekaný a zjistím, že mi hoří dům, nasednu si na okraj postele a neřeknu si: „Doufám, že jsem se opravdu probudil!“ Naopak, jsem hluboce vděčný za to, že jsem se neprobudil pozdě! Chci uniknout hroící smrti, a tak spěchám ke dveřím nebo k oknu, abych se dostal ven a nezahynul tam, kde jsem. Bylo by sporným požehnáním být probuzen a přesto neuniknout nebezpečí. Pamatujte, probuzení není spása. Člověk může vědět, že je ztracen, a přesto nemusí být nikdy spasen. Může být přiveden k zamyšlení, a přesto může zemřít ve svých hříších. Zjistíte-li, že jste na mizině, pouhé uvažování o vašich dlužích je nesplatí. Člověk může celý rok zkoumat své rány, ale jejich uzdravení se tím nijak nepřiblíží, jen proto, že cítí jejich bolest a počítá jejich počet. Jedním z triků ďábla je svádět člověka, aby se spokojil s pocitem hříchu, a dalším trikem téhož podvodníka je naznačovat, že hříšník se nemůže spokojit s důvěrou v Krista, pokud nepřidá k dokončenému dílu Spasitele určitou míru zoufalství. Naše probuzení neslouží k tomu, abychom pomáhali Spasiteli, ale aby nám pomohlo k Spasiteli. Představa, že můj pocit hříchu pomáhá k odstranění hříchu, je absurdní. Je to, jako bych řekl, že voda nemůže očistit mou tvář, dokud se nebudu déle dívat do zrcadla a počítat šmouhy na mém čele. Pocit potřeby spasení z milosti je velmi zdravým znamením, ale člověk potřebuje moudrost, aby jej správně použil a neudělal z něj modlu.

Někteří působí, jako by se zamilovali do svých pochybností, obav a úzkostí. Nedokážete je od jejich strachů odtrhnout – zdá se, že jsou s nimi nerozlučně spjati. Říká se, že největší potíží s koňmi, když jejich stáje hoří, spočívá v tom, že je nelze přimět, aby vyšli ze svých boxů. Kdyby jen následovali váš příklad, mohli by plamenům uniknout, ale zdá se, že jsou strachem jako paralyzovaní. Strach z ohně jim tedy brání v úniku před ohněm. Čtenáři, zabrání ti tvůj strach z přicházejícího hněvu v úniku před ním? Snad ne.

Ten, kdo strávil dlouhou dobu ve vězení, nechtěl ven. Dveře byly otevřené, ale on prosil, dokonce i se slzami v očích, aby mu bylo

dovoleno zůstat tam, kde byl tak dlouho. Měl rád vězení! Byl oddán železným závorám a věžeňské stravě! Ten vězeň musel mít jistě trochu popletenou hlavu! Jste ochotni zůstat jen probuzenými a ničím víc? Netoužíte po tom, aby vám bylo okamžitě odpuštěno? Pokud chcete setrvat v úzkosti a strachu, jistě i vy musíte být trochu mimo! Pokud je možné dosáhnout pokoje, získejte jej hned! Proč setrvávat v temnotě jámy, kde se vaše nohy boří do bláta? Na dosah je světlo – úžasné a nebeské světlo – proč ležet v temnotě a umírat v úzkosti? Nevíte, jak blízko máte spásu. Kdybyste to věděli, jistě byste natáhli ruku a uchopili ji, neboť tady je a stačí ji jen vzít.

Nemyslete si, že pocity zoufalství vám zajistí milost. Když poutník na cestě k úzké brance zapadl do bažiny beznaděje, myslíte si snad, že když se mu na šaty nalepilo špinavé bahno z té bažiny, bylo to pro něj doporučením, které mu usnadnilo vstup na počátku cesty? Tak tomu není. Poutník si to v žádném případě nemyslel, a vy byste si to také neměli myslet. Nezachrání vás to, co cítíte, ale to, co cítil Ježíš. I kdyby pocity měly nějakou léčivou hodnotu, musely by to být pocity dobré, a pocit, který nás nutí pochybovat o Kristově moci zachrání nás a brání nám najít v něm spásu, není v žádném případě dobrý, ale je krutou urážkou Ježíšovy lásky.

Náš přítel nás přišel navštívit a do našeho přeplněného Londýna přijel vlakem, a potom jel tramvají nebo drožkou. Když přijel, najednou zbledl. Ptáme se ho, co se děje, a on odpoví: „Ztratil jsem peněženku a byly v ní všechny peníze, které mám.“ Uvádí přesnou částku do posledního penny a popisuje šeky, účty, bankovky a mince. Říkáme mu, že pro něj musí být velkou útěchou, že tak přesně zná rozsah své ztráty. Nezdá se, že by naše potěšování ocenil. Ujišťujeme ho, že by měl být vděčný za to, že má tak jasnou představu o své ztrátě, protože mnoho lidí mohlo ztratit peněženky a nebylo by schopno své ztráty vůbec spočítat. Náš přítel však není ani v nejmenším povzbuzen. „Ne,“ říká, „to, že vím, o co jsem přišel, mi nepomůže to získat zpět. „Řekni mi, kde najdu svůj majetek, a prokážeš mi tím skutečnou službu, ale pouhé vědomí mé ztráty mi nepřináší vůbec žádnou útěchu.“ Stejně tak je sice správné uvěřit, že jsi zhřešil a že tvá duše je vydána na milost Boží spravedlnosti, ale to tě nezachrání. Spása nespočívá

v tom, že si uvědomujeme vlastní zkázu, ale v tom, že plně uchopíme vysvobození, které nám bylo poskytnuto v Kristu Ježíši. Člověk, který odmítá upřít zrak na Pána Ježíše, ale vytrvale se zabývá svým hříchem a zkázou, nám připomíná chlapce, který upustil šilink do otvoru v mříži londýnské kanalizace a zdržoval se tam celé hodiny, nacházejíc útěchu v tom, že říkal: „Spadl přesně tamhle! Přímo mezi ty dvě železné tyče jsem ho viděl spadnout.“ Chudák! Mohl by si dlouho připomínat podrobnosti své ztráty, aniž by tímto způsobem získal zpět jediný halíř, za který by si mohl koupit kousek chleba. Jestliže chápete smysl tohoto podobenství, poučte se z něj.



*Žijte proto jako děti světla – ovocem světla je vždy dobrota, spravedlnost a pravda; zkoumejte, co se líbí Pánu. Nepodílejte se na neužitečných skutcích tmy, naopak je nazývejte pravým jménem. O tom, co oni dělají potají, je odporné i jen mluvit. Když se však ty věci správně pojmenují, je jasné, oč jde. A kde se rozjasní, tam je světlo. Proto je řečeno:*

***Probud' se, kdo spíš, vstaň z mrtvých, a zazáří ti Kristus.***

*(Efezským 5,9–14)*

## NENÍ-LI ZMRTVÝCHVSTÁNÍ ...

*Jaroslav Kernal*

Moc evangelia je naprosto úžasná, protože osvobozuje člověka z pout hříchu, smrti, ale také z pout pověr a tradic, a současně nám dává svobodu uctívat Boha uprostřed vlastní kultury, uprostřed vlastních tradic, pokud tedy nejsou přímo hříšné. Pán Ježíš Kristus svou smrtí zasadil smrtelnou ránu smrti a svou obětí na kříži přemohl smrt. Jasným důkazem je jeho zmrtvýchvstání.

Pavel psal církvi do Korintu, kde byli lidé, kteří popírali tělesné vzkříšení lidí a jako stěžejní argument použil právě zmrtvýchvstání Pána Ježíše Krista, aby na něm ukázal, jak moc se mýlí ti, kteří říkají, že není vzkříšení z mrtvých. V celé patnácté kapitole se Pavel zabývá Pánovým vzkříšením z mrtvých. Je to součást evangelia, které apoštol připomíná zmateným a z cesty scházejícím křesťanům v Korintu (1K 15,1–6). Byl vzkříšen třetího dne (v. 4)! Pán Ježíš vstal z mrtvých a žije. Haleluja! Musíme chválit Boha, protože Kristovo zmrtvýchvstání je důkazem toho, že Bůh přijal jeho oběť za naše hříchy, že naše hříchy jsou odpuštěné a my jsme přijati Bohem jako jeho děti, máme doširoka otevřený přístup k Bohu a můžeme k němu přicházet jako ke svému nebeskému Otci.

V oddíle od 12. do 19. verše je minimálně sedm věcí, které vyplývají z Kristova vzkříšení, resp. Pavel ukazuje, co by to znamenalo, kdyby Kristus nebyl vzkříšen, takže je tu sedm věcí, které by vyplývaly z Kristova ne-vzkříšení. A je to odpověď na pochyby o tom, jestli je nějaké budoucí vzkříšení z mrtvých. Pavlova logika je neúprosná – jestliže není zmrtvýchvstání, pak nebyl vzkříšen ani Kristus. A jestli Kristus nebyl vzkříšen ...

### I. Je zvěst evangelia prázdná (v. 14)

Pavlovo kázání je bez jakéhokoliv smyslu a významu, protože to není nic víc než pohádka nebo vymyšlený příběh. Doslova je v tom textu, že „naše zvěst je prázdná“. Je tam slovo, které se dá přeložit jako „prázdný, marný, zbytečný, neúspěšný, jalový; ješitný; bláhový, pošetilý“. Jestli Pán Ježíš nevstal z mrtvých, je naše zvěst, naše kázání evangelia, bez smysluplného obsahu. Kážeme Krista, který zemřel, byl dán do hrobu a zůstal v něm. To

nezní jako dobrá zpráva, že? Mohli bychom říci, že zaplatil za naše hříchy, ale jak bychom věděli, že to je pravda? Nedávalo by to velký smysl.

Naše zvěst by kromě toho, že je prázdná, co se týče obsahu, byla také prázdná, co se týče moci. Jaká by v tom mohla být moc, jestliže Pán Ježíš nevstal z mrtvých a my nevstaneme z mrtvých. Evangelium je Boží mocí, ale jestliže ani sám Kristus nevstal z mrtvých, jaká je tady moc? Co zmůže takové evangelium? Nemusíme chodit úplně daleko, abychom to zjistili. Od 19. století se takové „evangelium“ káže v západním křesťanství. Tehdy přišli lidé, kteří řekli, že všechno v Bibli musí být racionální a vzkříšení z mrtvých není racionální, proto je to podle nich jenom lidský výmysl, který do Bible napsali smutní učedníci, kteří nevěděli, co se sebou. Dodnes tomu někteří lidé věří, a ačkoliv se prohlašují za křesťany, musíme jasně říct, že nejsou. Jejich zvěst je prázdná, a i když je mnohdy plná intelektuálních a rádoby duchovně znějících fráží, je bez obsahu a je bez moci ke spasení.

Pán Ježíš vstal z mrtvých, proto kážeme evangelium, které je plné. Jsme církví plného evangelia! Takhle se někdy nazývají církve, které kladou důraz na zázraky a uzdravování, ale to je zase jiná kapitola. Slovy Písma je plné evangelium kázání samotného Krista, a to Krista ukřižovaného (1K 2,2). Ve svém listu církvím do Galacie připomínal Pavel tamním křesťanům, že jim doslova „vymaloval před oči Ježíše Krista ukřižovaného“. Zaslíbený Ježíš Kristus, který byl ukřižován a vstal z mrtvých – to je naše evangelium. To je evangelium plné obsahu a plné moci.

*Sílu svého mocného působení prokázal přece na Kristu: Vzkřísil ho z mrtvých a posadil po své pravici v nebesích, vysoko nad všechny vlády, mocnosti, síly i panstva, nad všechna jména, která jsou vyzývána, jak v tomto věku, tak i v budoucím. (Ef 1,20–21)*

To souvisí s dalším bodem: Jestliže Kristus nebyl vzkříšen ...

## II. Je naše víra prázdná (v. 14)

Je tam stejné slovo, jak v předchozím případě – je v tomto verši hned dvakrát. Prázdná zvěst znamená prázdnou víru, marnou, bezvýznamnou,

nesmyslnou. Jestliže Pán Ježíš nevstal z mrtvých, žijeme ve lži – naše víra a všechno, co z ní vyplývá, tedy celý náš život, naše postoje, myšlenky, skutky, naděje, doktríny – to všechno je lež. To vše stojí a padá s tím, jestli Kristus vstal z mrtvých nebo ne. Pokud nevstal z mrtvých, naše víra se nemá čeho chytit. V takovém případě je slepá, nemá žádný základ, žádný pevný bod, ani naději. Obsah víry je vyprázdněn – jestliže Pán Ježíš zůstal v hrobě, na čem bychom tuto víru postavili? Co by bylo jejím obsahem? Příběh o muži, který zemřel? Jsou lidé, kteří mají takovou víru – věří v Mohameda, Buddhu, Krišnu, Josepha Smithe (mormoni). Písmo nám tu říká, že taková víra je prázdná, je o ničem, je marná, zbytečná, neužitečná, protože taková víra nemá žádnou moc. Mohu stejně věřit v Červenou Karkulku nebo v Járu Cimrmana. Co mi to přinese? Vůbec nic! Vůbec nic! Jestli je někdo mrtvý nebo není skutečný, není v tom žádný rozdíl – nemá to žádný skutečný dopad na nitro člověka, na to, jak vyřešit problém hříchu, jak mít vztah s Bohem, jak žít život ve svatosti a v lásce. Ale Pán Ježíš vstal z mrtvých a žije! Věříme ve Spasitele, který je živý. To dává naší víře obsah. A to má také své důsledky:

*Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. (Ř 10,9)*

Tohle je víra, která má moc, není prázdná, ale staví na živém Spasiteli. Je to víra, která má takovou naději, která je zakotvená v nebesích, kde Kristus sedí po pravici Boží. Víra ve vzkříšeného Krista vysvobozuje z přicházejícího Božího hněvu. Proto byl zvěstí apoštolů Kristus ukřižovaný a vzkříšený z mrtvých. Ale jestli Pán Ježíš nevstal z mrtvých ...

### III. Apoštolové byli lháři (v. 15)

Pán Ježíš se po svém vzkříšení zjevil Petrovi, potom dvanácti, potom pěti stům bratřím, pak Jakubovi a všem apoštolům a naposledy ze všech (což znamená také ze všech apoštolů, jinými slovy Pavel byl poslední apoštol, a ani neměl být hoden jména apoštol) se ukázal Pavlovi (1K 15,5–9). Všichni apoštolové – tedy dvanáct (tj. od Petra po Matěje) plus všichni (tedy všichni další, které Pán obdaroval darem

apoštolství) plus Pavel – svědčili o tom, že Pán Ježíš vstal z mrtvých a oni se s ním setkali. Proto když Pán Ježíš vystoupil na nebesa a apoštolové vybírali náhradníka za Jidáše, který zradil Pána a pak se zabil, musel to být někdo, kdo byl s učedníky od Pánova křtu až do dne, kdy byl od učedníků vzat (Sk 1,21–22). Jeho úkolem bylo dosvědčit, že Ježíš vstal z mrtvých. Ale pokud nevstal z mrtvých, potom byli apoštolové lháři, když přísahali, že Ježíš vstal z mrtvých (Sk 2,32), když tvrdili, že čtyřicet dní po jeho vzkříšení s ním jedli a pili (Sk 10,39–41). Není možné, že by se mýlili, nebo byli oklamáni, ale znamená to jediné – buď mluvili pravdu, nebo byli těmi největšími lháři a podvodníky.

Pavel používá Kristovo vzkříšení jako důkaz pro vzkříšení obecně. Dosvědčili jsme, že Bůh ho vzkřísil z mrtvých, ale jestli není vzkříšení, potom ani Krista nevzkřísil Bůh z mrtvých a my jsme lháři a křiví svědkové. Ale Pán Ježíš vstal z mrtvých a apoštolové byli svědkové. Tomášovi Pán řekl, aby vložil prst do ran po hřebecch na jeho rukou a svou ruku do rány po kopí na jeho boku (J 20,27). Jan, který to zapsal, svědčí:

*Co bylo od počátku, co jsme slyšeli, co jsme na vlastní oči viděli, na co jsme hleděli a čeho se naše ruce dotýkaly, to zvěstujeme: Slovo života. (1J 1,1)*

Jan tady nemluví přímo o vzkříšeném Pánu, ale o Pánu, který přišel v těle, nicméně byl svědkem jeho vzkříšení a ve svém listu o něco dále dosvědčuje, že máme u Otce přímluvce, Ježíše Krista spravedlivého (1J 2,1), který byl smírnou obětí za naše hříchy, ale nyní je u Otce, což neznamená nic jiného, než že je živý, vzkříšený. A něco dále Jan píše o Pánově druhém příchodu, což znovu ukazuje na vzkříšeného Krista (1J 2,28). Jan říká pravdu, Pavel kázal pravdu, Petr dosvědčoval pravdu o Kristově vzkříšení – na jejich slova se můžeme spolehnout. Protože kdyby to byli lháři a Pán Ježíš Kristus nevstal z mrtvých ...

#### IV. Jsme ztraceni ve svých hříších (v. 17)

*Nebyl-li však Kristus vzkříšen, je vaše víra marná, ještě jste ve svých hříších. (1K 15,17)*

Pavel tady znovu opakuje, co řekl před okamžikem, když mluvil o víře. Nyní však směřuje k jejímu popisu a používá trochu jiné slovo, které zase mluví o marnosti, ale tentokrát směřuje spíš k moci, k účinku, dopadu nebo užitku víry – vaše víra je bezmocná, neužitečná, je k ničemu a vy jste ztraceni ve svých hříších. Doslova je tam, že „jsou ve svých hříších“. Pokud Kristus nevstal z mrtvých, není žádné odpuštění hříchů, není tady taková víra, která by mohla toto odpuštění uchopit a vztáhnout ho na sebe. Pokud Kristus nevstal z mrtvých, jeho oběť nebyla dostatečná a moc hříchu nebyla zlomena. Ten, jenž zemřel na kříži, na tom byl úplně stejně jako ti dva, kteří umírali po jeho levici a pravici. Jestliže nevstal z mrtvých, byl to ubohý zoufalec, blázen nebo lhář, jehož čin nemá žádnou hodnotu a už vůbec není schopen přinést odpuštění hříchů. Věřit v takového „spasitele“ je stejně jako věřit, že moje hříchy budou odpuštěné, když kněz řekne abrakadabra a potom mi řekne, že mi hříchy odpustil, nebo věřit tomu, že můžu dosáhnout odpuštění svými skutky nebo svým hezkým životem nebo naopak svým utrpením, nebo tím, že se vypnu a budu v nirváně nebo tím, že se vyhodím do povětří spolu s nějakými nevěřícími. Neznamená to vůbec nic pro náš hřích – a možná to v některých, ne-li ve všech, případech k našemu hříchu ještě přidává. Jsou to vnější věci, které nemohou nic udělat s naším hříchem, který je vnitřní, který je problémem srdce, přirozenosti (Ko 2,22–23). Jak tedy můžeme přemoci hřích, jak můžeme dojít odpuštění hříchů?

*V tom je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání; a jeho přikázání nejsou těžká, neboť kdo se narodil z Boha, přemáhá svět. A to vítězství, které přemohlo svět, je naše víra. Kdo jiný přemáhá svět, ne-li ten, kdo věří, že Ježíš je Syn Boží? (1J 5,3–5)*

Je to víra v Pána Ježíše Krista, která přemáhá svět, přemáhá hřích, přináší odpuštění hříchů a věčný život. Víra, jejímž předmětem je Ježíš Kristus ukřižovaný a vzkříšený z mrtvých. Není to víra ve mně samotného, není to víra v něco, není to víra v moje představy, které se stanou, když tomu budu věřit, není to dokonce ani víra v odpuštění hříchů, i když vyznáváme, že věříme v odpuštění hříchů, ale je to víra v Krista, protože

jenom taková víra přináší odpuštění hříchů a moc ke svatému životu. Ale jestli Pán nevstal z mrtvých, nejenom že jsme v hříších, ale také ...

## V. Věřící budou pohlceni smrtí (v. 18)

Ti, kdo zesnuli v Kristu, jsou ztraceni, dosl. zahubeni, zničení. Mluví se tady o věčném zničení, zatracení. Jestliže Kristus nevstal z mrtvých, potom se ti, kdo v něj uvěřili, spolehli na falešného mesiáše, jejich hříchy nebyly odpuštěny, nemají žádnou naději a jsou ztraceni, pohlceni smrtí na věky. Smrt má stále všechnu moc, vládne nad životy lidí a nikdo nemůže říci, že už přešel ze smrti do života. Pro ty, kteří zesnuli v Kristu, není žádná naděje, pro ty, kteří tu zůstali, není žádná útěcha, žádné povzbuzení, žádná radost. Jestli Kristus nevstal z mrtvých, je křesťanství temné a depresivní náboženství.

Ale Pán žije! A my se nemusíme obávat o osud těch, kteří nás předešli v Pánu. Písmo říká, že my živí je nepředejdeme, ale až zazní hlas archanděla a ozve se zvuk polnice, až se objeví Pán Ježíš ve své slávě při svém druhém příchodu, potom mrtví vstanou nejdřív a dostanou oslavená těla. A my živí půjdeme Pánu vstříc do oblak a přes svá smrtelná těla oblékneme tělo neporušitelné, oslavené, duchovní. A Boží slovo nám dosvědčuje, že pak už budeme navždy s Pánem (1Te 4,17). Už nyní nás nic nemůže oddělit od Boží lásky, která je v Kristu Ježíši (Ř 8,38). Je to naprosto jisté, protože Pán žije, protože přemohl smrt a slavně nad ní zvítězil. Důkazem je to, že vstal z mrtvých. Už se nemusíme nijak strachovat, protože máme živého Spasitele. Naše naděje je pevně zakotvena v nebesích, odkud očekáváme příchod našeho Pána. A i kdybychom se ho nedočkali, máme jistotu, že další nadechnutí po našem posledním vydechnutí v tomto světě, bude v přítomnosti našeho Pána Ježíše Krista, v jeho slávě, v jeho lásce, v jeho království. Protože on žije, i my, kteří jsme v něj složili svou naději, budeme žít, a to navěky. V toku Pavlových argumentů, jimiž reaguje na pochyby o tom, že věřící budou vzkříšeni a dostanou nová těla, se pomalu dostáváme k závěrečným myšlenkám. Jestliže není vzkříšení z mrtvých, potom nevstal ani Kristus a zvěst evangelia je prázdná, naše víra je prázdná, apoštolové byli lháři, jsme stále ve svých hříších, ti, kdo zesnuli, byli provždy pohlceni smrtí a my ...

## VI. Máme naději jen pro tento život (v. 19)

Jestliže Pán Ježíš nevstal z mrtvých, není žádný potom. Možná by mohlo být, ale kdo to může říct? Možná ano, možná ne. Možná je tady převtělování duší, možná je tu věčná nicota nebo je tady možná nějaký život po životě. Ale kdo by o tom mohl říct pravdu? A jestli Ježíš nevstal z mrtvých, nemáme žádný důkaz o tom, že je nějaký život po smrti. A to znamená, že nemáme žádnou naději ohledně toho, co bude po smrti, takže veškerá naše naděje je tady jenom pro tento život. Potom tedy:

■ ... *„jezme a pijme, neboť zítra zemřeme“.* (1K 15,32)

Jestliže není věčný život, potom je potřeba užít si co nejvíc tento život. Jestliže není naděje pro život po smrti, potom je potřeba se co nejvíc soustředit na sebe a na přítomný okamžik. Užij den, snaž se pro sebe vytěžit maximum toho, co můžeš. Možná už nebude žádné zítra a to znamená, že nebude nic. A jak daleko sahá „naděje“ tohoto života? Rok? Dva? Deset? Dvacet let? Třicet nebo možná padesát let? Nikdo to neví! Proto je potřeba žít naprosto bezohledně a jako utržený ze řetězu.

Ale jestli Pán vstal z mrtvých, potom je tady věčný život a potom to znamená, že člověk jenom jednou umírá a potom bude soud (Žd 9,27). Potom to znamená, že nežiju pro dnešek, navzdory tomu, že budu dnešek žít tak naplno, jak jen můžu, ale nežiju pro něj, žiju pro to, co přijde, žiju pro budoucnost. Žiju tak, abych se mohl jednoho dne postavit před svého Stvořitele a vydat mu počet ze svého života. Žiju tak, aby on – ne já – byl oslaven ve všem, co dělám a čím jsem. To ze mě dělá úplně jiného člověka. Už nechci žít já, ale chci, aby ve mně žil Kristus, aby on žil svůj život skrze mne k Boží slávě. Takže nevstal-li z mrtvých ...

## VII. Jsme nejubožejší ze všech lidí (v. 19)

Děláme si naděje, které jsou marné? Hlásáme zvěst, která je prázdná? Je naše víra ubohá, bez obsahu a moci? Uvěřili jsme lžím apoštolů? Nechali jsme se svést zvrácenými rybáři, takže hromadíme hřích na hřích a vinu na vinu? Nemáme žádnou naději pro život po smrti? Jsme odsouzeni

k tomu, abychom se soustředili jenom na tady a teď? Odvádeí nás naše víra v mrtvého Krista od radostí a požitků tohoto světa? Jsme jako hlupáci, jimž seí posmívají kvůli něčemu tak nicotnému, jako je mrtvý spasi- tel? Jestli Pán Ježíš nevstal z mrtvých, jsme zoufalci a ztroskotanci.

Ale nic není dál od pravdy – prvního dne po sobotě přišly ženy ke hrobu a hrob byl otevřený a prázdný. Andělé jim řekli, že Pán vstal z mrtvých (Mk 16,6). Potom se zjevil apoštolům. A zjevoval se jim dalších čtyřicet dní, vyučoval je a dokonce s nimi jedl. A potom byl před jejich očima vzat vzhůru, byl vyvýšen a sedí po pravici Boha Otce všemohoucího, odkud přijde soudit živé i mrtvé. To je naše naděje! Není prázdná anií marná, není zbytečná ani ubohá, není lživá ani zavádějící, ale je pravdivá a plná moci. A my jsme zakusili tuto moc vzkříšeného Krista, protože jsme skrze víru v něj zakusili odpuštění hříchů, obnovu života, lásku Boží, moc a přítomnost Ducha svatého. Nejsme ubozí, i když jsme pronásle- dovaní, ale kralujeme společně s Kristem a vítězíme nad tímto světem, nad hříchem i nad sebou skrze víru v něj, toho, který byl mrtev a žije!

Vzkříšení je jádrem křesťanské víry. Jestliže Ježíš nevstal z mrtvých, nemůžeme být křesťané. Je klíčovou událostí v dějinách a nikdy bychom neměli odvrátit svůj pohled od této skutečnosti. Důsledky vzkříšení by se měly být zjevné v našich životech – láska, radost, pokoj, trpělivost, las- kavost, dobrota, věrnost, tichost, sebeovládání. Ukazuje náš život na to, že sloužíme vzkříšenému Pánu a Spasiteli? Jsme plni naděje, pokoje a síly, která je dána křesťanům právě díky skutečnosti a moci vzkříšení Krista?

Vzkříšení je důkazem Ježíšova Božství a jeho moci, ukazuje na to, že má všechnu moc a autoritu (Mt 28,19). Je známkou pravdivosti všeho, co vyučoval. On sám je obsahem, plností naší zvěsti, evangelia, které káže- me, je předmětem, mocí a plností naší víry. On je Pravda, která osvobo- zuje. Jeho krev byla prolita na odpuštění našich hříchů. V jeho vzkří- šení je plnost života, a jde o takový život, jaký není možné zakusit v tomto světě. Jeho vzkříšení je důkazem Boží spravedlnosti a znamená, že Bůh bude soudit tento svět. Je důkazem jeho druhého příchodu i nového světa, v němž pro nás připravuje příbytky. Pojdte k němu, chyťte se ho vírou a pevně se ho držte, vyhlížejte jeho druhý příchod a v jeho světle žijte své nynější životy k jeho slávě.



# BIBLE JE JEDINÝM MĚŘÍTKEM KŘEŠŤANSKÉHO UČENÍ A ŽIVOTA

*John Charles Ryle*

Pán Bůh zná slabost a křehkost našeho ubohého padlého rozumu. Ví, že i po obrácení je naše vnímání dobra a zla nesmírně nejasné. Ví, jak rafinovaně dokáže Satan pozlatit omyl zdánlivou pravdou a obléknout zlo do věrohodných argumentů, až vypadá jako dobro. Vědom si toho všeho, milosrdně nám poskytl neomylný standard pravdy a omylu, dobra a zla, a postaral se o to, aby tento standard byl zaznamenán v písemné podobě – v Písmu svatém.

Nikdo, kdo se rozhlédne po světě, nemůže přehlédnout moudrost takového opatření. Nikdo, kdo žije dostatečně dlouho, nemůže přehlédnout, že neustále potřebuje průvodce a rádce – pravidla víry a chování, na která se může spolehnout. Pokud nežije jako zvíře bez duše a svědomí, bude neustále sužován obtížnými a záhadnými otázkami. Bude si často klást otázky: Čemu mám věřit? A co mám dělat?

## Otázky učení

Svět je plný obtíží, které souvisejí s otázkami učení. Dům omylu se nachází těsně vedle domu pravdy. Dveře jednoho domu jsou tak podobné dveřím druhého, že neustále hrozí nebezpečí záměny.

Když někdo hodně čte nebo cestuje, brzy si všimne, že mezi těmi, kteří se nazývají křesťany, převládají nejrozmanitější názory. Zjistí, že různí lidé dávají nejrůznější odpovědi na důležitou otázku: Co mám udělat, abych byl spasen? Římský katolík a protestant, novátor a traktarián<sup>1</sup>, mormon a swedenborgián, každý z nich bude tvrdit, že pouze on má pravdu. Každý z nich řekne, že spásu lze najít pouze v jeho skupině. Každý z nich řekne: „Pojď s námi.“ To vše je matoucí. Co má člověk dělat?

---

<sup>1</sup> Traktátové hnutí, nebo také oxfordské hnutí, sdružovalo v pol. 19. století členy anglikánské církve, kteří se snažili dokázat, že anglikánská církev je v přímé posloupnosti následkyní prvotní církve založené apoštoly.

Nebo se někdo pokojně přistěhuje do nějaké anglické či skotské farnosti, ale brzy vidí, že i v naší vlastní zemi panují nejrozporuplnější názory. Záhy zjistí, že mezi křesťany existují vážné rozdíly, pokud jde o relativní význam různých aspektů a článků víry. Jeden člověk myslí jen na církevní správu, druhý jen na svátosti, bohoslužby a formy, třetí jen na kázání evangelia. A když se obrátí na duchovní s žádostí o řešení? Nejspíš pochopí, že jeden duchovní učí jednu doktrínu a druhý jinou. To vše je matoucí. Co má člověk dělat?

Na tuto otázku existuje pouze jedna odpověď. Člověk musí přijmout za své jediné pravidlo Bibli. Nesmí přijímat nic a věřit ničemu, co není v souladu se Slovem. Musí všechny náboženské učení podrobit jedné jednoduché zkoušce. Je to v souladu s Bibli? Co říká Písmo? Kéž by oči věřících v této zemi byly v této věci otevřenější.

Kéž by se naučili posuzovat kázání, knihy, názory a služebníky podle měřítek Bible a hodnotit vše podle toho, nakolik je to v souladu se Slovem. Kéž by pochopili, že nezáleží na tom, kdo něco říká, ať už je to otec nebo reformátor, biskup nebo arcibiskup, kněz nebo diacon, arcijáhen nebo děkan. Jedinou otázkou je: Je to, co bylo řečeno, v souladu s Písmem? Pokud ano, je třeba to přijmout a uvěřit tomu. Pokud ne, je třeba to odmítnout a odložit stranou. Obávám se důsledků toho otrockého přijímání všeho, co říká „farář“, což je mezi mnoha anglikány tak běžné. Obávám se, aby nebyli vedeni, aniž by věděli kam, jako oslepení Syřané, a jednoho dne se neprobudili a nezjistili, že jsou v moci Říma (2Kr 6,20). Ó, kéž by si lidé alespoň pamatovali, proč jim byla Bible dána.

Říkám věřícím, že je nesmysl tvrdit, jak někteří činí, že je troufalé posuzovat učení služebníka podle Slova. Když je v jedné farnosti hlásána jedna doktrína a v jiné farnosti jiná, lidé musí číst Písmo a rozsoudit to sami. Obě doktríny nemohou být správné a obě by měly být posouzeny podle Slova. Varuji je především, aby nikdy nepředpokládali, že nějaký pravý kazatel evangelia nebude mít rád, když jeho lidé budou měřit vše, co učí, podle Bible. Naopak, čím více budou číst Bibli a ověřovat vše, co říká, podle Bible, tím více bude potěšen. Falešný kazatel může říci: „Nemáte právo používat svůj vlastní úsudek: nechte Bibli nám, kteří jsme k tomu ustanoveni. Pravý služebník řekne: „Zkoumejte

Písmo, a pokud vás neučím tomu, co je v souladu s Písmem, nevěřte mi.“ Falešný služebník může volat: „Poslouchejte církev“ a „Poslouchejte mě.“ Pravý služebník řekne: „Poslouchejte Boží slovo.“

## Otázky jednání

Ale svět není plný jen obtíží týkajících se otázek učení; je stejně tak plný obtíží týkajících se otázek praxe. Každý vyznávající křesťan, který chce jednat svědomitě, musí vědět, že tomu tak je. Neustále se objevují další a další záhadné otázky. Je ze všech stran sužován pochybnostmi ohledně svých povinností a často jen stěží rozezná, co je správné udělat.

Je vystaven otázkám souvisejícím s vykonáváním svého světského povolání, ať už podniká nebo obchoduje. Někdy je svědkem velmi pochybných jednání – jednání, která lze stěží nazvat čestnými, přímými, pravdivými a založenými na principu „co nechceš, aby bylo činěno tobě, nečiň ani ty jiným“. Ale všichni v oboru tak jednají. Tak se vždy jednalo i v těch nejváženějších domech. Bez nich by nebylo možné provozovat výnosný obchod. Nejedná se o věci, které by Bůh výslovně pojmenoval a zakázal. To vše je velmi matoucí. Co má člověk dělat?

Je sužován otázkami týkajícími se světských zábav. Závody, plesy, opery, divadla a karetní večírky jsou velmi pochybné způsoby trávení času. Ale pak vidí, jak se jich účastní mnoho významných lidí. Jsou všichni tito lidé na omylu? Opravdu mohou být tyto věci tak škodlivé? To vše je velmi matoucí. Co má člověk dělat?

Trápí ho otázky týkající se výchovy jeho dětí. Chce je vychovávat morálně a nábožensky a dbát o jejich duše. Mnoho rozumných lidí mu však říká, že mladí lidé jsou prostě mladí, že není dobré je příliš kontrolovat a omezovat a že by měl chodit na pantomimy a dětské oslavy a sám pořádat dětské plesy. Je informován, že tento šlechtic nebo ta šlechtična to vždy dělají, a přesto jsou považováni za náboženské lidi. Určitě to nemůže být špatné. To vše je velmi matoucí. Co má dělat?

Na všechny tyto otázky existuje pouze jedna odpověď. Člověk musí učinit Bibli základem svého chování. Musí se řídit jejími hlavními principy, které mu budou sloužit jako kompas na jeho životní cestě. Každou obtížnou otázku a problém musí posuzovat podle litery nebo ducha

Bible. „K zákonu a k svědectví! Co říká Písmo?“ Neměl by se starat o to, co ostatní lidé považují za správné. Neměl by se řídit hodinami svého souseda, ale slunečními hodinami Slova.

Vážení čtenáři, vážně vás žádám, abyste se řídili zásadou, kterou jsem právě popsal, a dodržovali ji po celý svůj život. Nikdy toho nebudete litovat. Přijměte zásadu, že nikdy nebudete jednat v rozporu se Slovem. Nestarajte se o obvinění z přílišné přísnosti a zbytečné přesnosti. Pamatujte, že sloužíte přísnému a svatému Bohu. Neposlouchejte běžné námitky, že pravidlo, které jste stanovili, je nemožné a v takovém světě, jako je tento, ho nelze dodržovat. Ať ti, kdo takové námitky vznášejí, mluví otevřeně a řeknou nám, za jakým účelem byla Bible dána lidem. Ať si uvědomí, že podle Bible budeme všichni souzeni v poslední den, a ať se naučí soudit sami sebe podle ní již nyní, aby podle ní nebyli souzeni a odsouzeni v budoucnu.

Toto mocné pravidlo víry a života je tématem knihy, o které dnes mluvím k čtenářům této publikace. Není rozhodně nepodstatné, jak zacházíte s Biblií. Když vás ze všech stran obklopuje nebezpečí, měli byste se zamyslet nad tím, jak zacházíte s ochranou, kterou vám Bůh poskytl. Žádám vás, prosím vás, abyste upřímně odpověděli na mou otázku. Co děláte s Biblií? Čtete ji? JAK JI ČTETE?



*Jen buď rozhodný a velmi udatný, bedlivě plň vše, co je v zákoně, který ti přikázal Mojžíš, můj služebník. Neodchyluj se od něho napravo ani nalevo; tak budeš jednat prozíravě všude, kam půjdeš. Kniha tohoto zákona ať se nevzdálí od tvých úst. Rozjímej nad ním ve dne v noci, abys mohl bedlivě plnit vše, co je v něm zapsáno. Potom tě bude na tvé cestě provázet zdar, potom budeš jednat prozíravě. (Joz 1,7–8)*

## O POKOJI A PRAVÉM POKÁNÍ

Jan Hus

*Když o tom mluvili, stál tu on sám uprostřed nich a řekl jim: „Pokoj vám.“ Zděsili se a byli plni strachu, poněvadž se domnívali, že vidí ducha. Řekl jim: „Proč jste tak zmateni a proč vám takové věci přicházejí na mysl? Podívejte se na mé ruce a nohy: vždyť jsem to já. Dotkněte se mne a přesvědčte se: duch přece nemá maso a kosti, jako to vidíte na mně.“ To řekl a ukázal jim ruce a nohy. Když tomu pro samou radost nemohli uvěřit a jen se divili, řekl jim: „Máte tu něco k jídlu?“<sup>42</sup> Podali mu kus pečené ryby. Vzal si a pojedl před nimi. Řekl jim: „To jsem měl na mysli, když jsem byl ještě s vámi a říkal vám, že se musí naplnit všechno, co je o mně psáno v zákoně Mojžíšově, v Prorocích a Žalmech.“ Tehdy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmu. Řekl jim: „Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých; v jeho jménu se bude zvěstovat pokání na odpuštění hříchů všem národům, počínajíc Jeruzalémem. (Lk 24,36–47)*

V tomto textu ukazuje sv. Lukáš, jak se Ježíš zjevil již popáté. Stalo se to v neděli, když se dva učedníci vrátili z Emauz a řekli ostatním, jak ho potkali na cestě a jak ho poznali při lámání chleba. A milý Spasitel dokazuje svým učedníkům své zmrtvýchvstání pomocí tří smyslů: zrakem, hmatem a chutí, a nakonec to ještě uzavírá Písmem ke slyšení, když jim řekl: „To jsem měl na mysli, když jsem byl ještě s vámi.“

A tak celý tento text je o zmrtvýchvstání Ježíše Krista, o němž říká: „Stál tu on sám uprostřed nich.“ Stál uprostřed, aby ho všichni viděli, aby se všem jasně ukázal, a tak aby všichni uvěřili. „A řekl jim: ‚Pokoj vám.‘ – Promluvil k nim svým obvyklým pozdravem, aby zahnal jejich strach a upokojil jejich srdce ve víře, aby ukázal, že to je on, který jim před svou smrtí přikázal: „Když vejdete do některého domu, řekněte nejprve: ‚Pokoj tomuto domu!‘“ Proto jim říká: „Pokoj vám, jsem to já, nebojte se.“

Věz, že se Kristovi učedníci báli Židů, jak svědčí svatý Jan ve 20. kapitole. Proto jim milovaný Spasitel popřál pokoje, aby se nebáli, neboť

jim ihned řekl: „Nebojte se.“ Za druhé, neměli pokoj s Bohem, protože nevěřili, že by Kristus vstal z mrtvých, a tak byli v nepokoji tělesném i duchovním. Proto bylo třeba, aby jim milostivý Spasitel daroval pokoj. On se totiž proto vtělil, narodil, byl umučen i z mrtvých vstal, aby nastolil pokoj mezi Bohem a člověkem, mezi člověkem a bližním a také mezi člověkem a jeho vlastním duchem.

Člověk ruší pokoj s Bohem trojím způsobem: Jednak když hřeší smrtelně z křehkosti, například ze strachu, protože se bojí smrti. Tehdy ruší pokoj zvláště vůči Bohu Otci, jenž dal člověku moc, aby mohl vytrvat a nepřivolit k hříchu ani pod hrozbou smrti, kterou má raději vytrpět než zhřešit. Takto Petr zvláště zrušil pokoj s Bohem Otcem, když ze strachu před smrtí zapřel Krista.

Dále člověk ruší pokoj s Božím Synem, když hřeší z nerozumu nebo z hlouposti. Syn dal člověku moudrost, aby se uměl hříchu vyvarovat. Takto pokoj zrušil Pavel, když se protivil Kristovým údům; proto sám říká: „Učinil jsem tak z nevědomosti.“

A za třetí ruší pokoj s Duchem svatým ten, kdo hřeší ze zloby. Příkladem je Jidáš, jenž z lakomství zradil svého Mistra, nebo velekněží a zákoníci, kteří ho ze závidosti připravili o život. Stejným způsobem dnes ruší pokoj Ducha svatého velmi mnozí lidé, zvláště mistři, kněží a učenci, i lidé světší a rozumní, kteří hřeší bez strachu ze smrti a s vědomím, že jde o hřích. Ó, kolik je dnes lakomých Jidášů a smilných kněží i jiných, kteří hřeší proti rozumu a vědí jistě, že lichva, svatokupectví, hněv i hazard jsou smrtelnými hříchy! Těm by bylo zapotřebí, aby jim milosrdný Kristus řekl: „Pokoj vám!“, což znamená utišení vůle v ctnosti. Neboť kdo má svou vůli utišenou v ctnosti, ten smrtelně nehřeší. Tak má pokoj s Bohem, protože k němu není zlostný; má pokoj s bližním, protože ho miluje jako sebe sama; a má pokoj se svým duchem, protože ho nezatěžuje hříchem.

Tento pokoj daroval milosrdný Spasitel svým učedníkům i všem ostatním, kteří ho milují celým srdcem. Ti se nemají bát, neboť Kristus říká: „Pokoj vám! To jsem já, nebojte se!“ Nebojte se mě jako přízraku ani jako mrtvého. Jsem to já, ten, jenž s vámi přebýval před smrtí a umřel za vás na kříži. Nyní jsem živ, ten Ježíš, nebojte se!

A ačkoliv je tak laskavě pozdravil a ukázal se jim, přesto v nich strach a nevěra neustaly. Proto evangelium říká: „Zarmoutili se a polekali se a domnívali se, že vidí ducha.“ Padly na ně tři věci: zármutek, strach a blud způsobený nevěrou. Báli se ho jako mrtvého člověka a bloudili v úsudku, protože se domnívali, že vidí ducha – tedy že Kristus není tou tělesnou bytostí, která zemřela na kříži. Svatý Beda praví, že učedníci sice znali Krista jako pravého člověka, s nímž dlouho pobývali, ale nevěřili, že by pravý tělesný člověk mohl po smrti třetího dne vstát. Domnívali se proto, že vidí jen ducha, kterého při smrti vypustil. Svatý Beda i svatý Augustin se shodují, že učedníci tehdy upadli do bludu kacíře Manichea, který tvrdil, že Kristus nemá pravé lidské tělo, ale jen tělo zdánlivé.

Milostivý Spasitel je však v tomto bludu nenechal dlouho. Evangelium pokračuje: „I řekl jim: Proč jste zarmoucení, a proč vám do srdce vstupují takové myšlenky?“ Tím se jim projevuje jako Bůh, neboť jim odhaluje jejich skryté myšlenky. Milostivý Ježíš se dotkl jejich srdcí, těší je i kárá. Těší je slovy: „Proč jste zarmoucení?“ a kárá je za bludné a zlé myšlenky. Říká, že do srdce „vstupují“, protože tyto zlé myšlenky nepocházejí shůry od Boha, ale zdola od ďábla. Jako každá dobrá myšlenka začíná u Boha, tak každá zlá myšlenka, lež a hříšný blud pocházejí od ďábla. Svatý Beda k tomu dodává: „Jaké myšlenky? Falešné a zlé. Vždyť Kristus by ztratil plody svého umučení, kdyby zmrtvýchvstání nebylo pravdou.“ Je to jako u oráče: co zasel, to má nalézt – totiž víru, která sestoupila shůry; ale tyto pochybnosti nese-stoupily shůry, nýbrž vrostly do srdce zdola jako plevel.

„Podívejte se na mé ruce a nohy, že jsem to já. Dotýkejte se a vizte, že duch nemá maso a kosti, jako vidíte, že mám já.“ To řekl proto, jak uvádí svatý Ambrož, aby ukázal naději na naše vzkříšení. To, co je hmotné a čeho se lze dotknout, je tělo – a s tělem vstaneme, ačkoliv ono bude oslavené a toto je padlé. Duchovně pak Ježíš ukazuje ruce a nohy, aby dal najevo, kolik dobrého pro nás vykonal a s jakou touhou. Ruce v Písmu znamenají skutky a nohy touhu. Kristovi učedníci mají uvažovat o tom, co pro ně Kristus vykonal a jak moc po tom toužil; to bychom měli svým rozumem pochopit a uznat jeho veliké dobrodiní.

„Když to dořekl, ukázal jim ruce a nohy,“ na nichž byly stopy po hřebech a ranách z kříže. Tato znamení si ponechal nikoliv proto, že by je jako vítěz nad smrtí nemohl uzdravit, ale z pěti důvodů:

1. Aby potvrdil víru učedníků.
2. Aby, když se za nás přimlouvá u Otce, mohl vždy ukazovat, jakou smrt pro člověka podstoupil.
3. Aby svým vykoupeným ukázal, jak milosrdně je zachránil před věčným zatracením.
4. Aby hříšným u soudu ukázal, že budou spravedlivě zatraceni, protože nebyli vděční za tak velké dobrodiní.
5. Aby se všichni svatí radovali z toho, jak velice je jejich Spasitel miloval.

„A když ještě nevěřili,“ tedy ne úplně, ač již věřit začínali, „a divili se“ té nevidané věci, že Kristus sám vstal z mrtvých. Divili se radostí, jak píše svatý Jan: „Učedníci se zaradovali, když spatřili Pána.“ Dříve se lekli, nyní se radovali. Aby je ještě více ujistil, zeptal se: „Máte tu něco k jídlu?“ Svatý Beda říká, že Kristus chtěl s nimi nejen mluvit a nechat se jich dotknout, ale dokonce s nimi i jíst, aby uvěřili, že jeho vzkříšení je úplné a řádné. Jedl nikoliv proto, že by oslavené tělo potřebovalo pokrm, ale aby dokázal, že má pravé živé tělo. Příznaky, které na sebe bere zlý duch, totiž nemohou jíst, protože nejsou živé. „A oni mu podali kus pečené ryby a plástev medu. On před nimi pojedl a zbytek jim rozdál.“ Učinil to dobrovolně a mocně, aby podal důkaz. Je v tom i poučení, že člověk může někdy jíst z lásky k bližním a pro jejich prospěch, i když sám hlad nepocituje.

Proč Kristus po vzkříšení jedl právě pečenou rybu a med? Svatý Řehoř v tom vidí tajemné naučení. Pečená ryba znamená umučeného Krista; on se skryl ve vodách tohoto světa (v lidských pokušeních), nechal se chytit do osidel naší smrti a byl „upečen“ v čase svého umučení. Plástev medu představuje vzkříšení. Jako je med ve vosku, tak je božství v lidství. Jedl rybu i chléb, neboť on, jenž mohl být „upečen“ pro své lidství, nás sytí jako chléb svým božstvím: „Já jsem ten chléb, který sestoupil z nebe.“ Tímto pokrmem ukázal, že nesl naše utrpení, ale připravil nám nasycení ze své božské podstaty. Svatý Řehoř nás vybízí: jez i ty Krista umučeného jako rybu a jako chléb, a požívej jeho

božství jako nejsladší med. David říká: „Okuste a vizte, jak sladký je Pán.“ Máme-li následovat Krista, musíme jíst rybu s medem – tedy přijímat utrpení v sladkosti božství. Kdo zde pro pravdu trpí, jí rybu s medem a bude nasycen pravou sladkostí v nebeské radosti.

„To jsou slova, která jsem k vám mluvil, když jsem byl ještě s vámi.“ Tím Kristus myslí naplnění svých předpovědí, kdy říkal: „Hle, jdeme do Jeruzaléma a naplní se vše, co psali proroci o Synu člověka; bude vydán pohanům, potupen, poplíván, zbičován a zabit, ale třetí den vstane.“ Stejně tak anděl připomněl ženám u hrobu: „Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není zde, vstal. Rozpomeňte se, jak vám říkal ještě v Galileji, že Syn člověka musí být vydán do rukou hříšníků a být ukřižován.“ Ženy se hned rozpomenuly a zvěstovaly to učedníkům.

Vše se muselo naplnit podle Boží vůle, jak je psáno v zákoně Mojžíšově, v prorocích i v žalmech. Těmito třemi částmi Kristus shrnuje celý Starý zákon. Mojžíšův zákon (pět knih) nám ukazuje, co máme činit. Proroci nám zjevují, čemu máme věřit. Žalmy obsahují modlitby, abychom správně věřili i činili. Vše bylo o Kristu předpovězeno, aby se ukázalo, že Bůh je věrný Pán, který nemůže klamat.

Protože učedníci Písmu dosud nerozuměli, musel je Mistr vyučit. Svätý Lukáš píše, že jim „otevřel smysl, aby rozuměli Písmu“. Dal jim pochopit smysl, který byl pro ně (stejně jako dnes pro mnohé) uzavřen. Kristus potvrzuje: „Tak je psáno, že Kristus musel trpět.“ To stojí například u Daniela v 9. kapitole. „A že musel třetí den vstát z mrtvých,“ jak píše prorok Ozeáš v 6. kapitole: „Po dvou dnech nám vrátí život, třetího dne nás vzkřísí.“ Vzkřísil nás v naší „hlavě“ – v Kristu. Budeme živi před jeho obličejem v nebeské radosti, pokud ho zde budeme následovat v utrpení. Kristus dále říká, že v jeho jménu, které znamená Spasitel, musí být kázáno pokání a odpuštění hříchů všem lidem.

Pokání znamená litovat spáchaných hříchů a napříště se jich vyvarovat, jak učí svatí Augustin, Řehoř i Ambrož. Pravý kajcník svých činů želí a nechce se jich už nikdy dopustit. Kdo se však vyzpovídá a znovu vědomě hřeší, ten se pokání jen vysmívá, jak říká svätý Isidor. Kristus to potvrdil cizoložnici: „Ani já tě neodsuzuji; jdi a už nehřeš.“ Tím jí zakázal vůli k hřešení, což je počátek pokání. Druhým krokem

je lítost a třetím dostiučinění skrze posty, modlitby, práci a milosrdné skutky, což svatý Jan Křtitel nazývá „ovocem pokání“.

Dnešní klamatelé světa a falešní kněží však nekáží pravé pokání. Neříkají lidem, aby opustili hřích a upřímně ho želeli, ale tvrdí, že kdo dá peníze, ten má odpuštění hříchů i zbavení muk. Aby tato lež a svatokupectví nebyly tak zjevné, dodávají, že to platí pro ty, kdo se ústy zpovídají a v srdci mají skroušenost. Ale kde je skutečné dostiučinění? Bůh skrze Ezechiela říká: „Učiní-li hříšník pokání ze všech hříchů, bude zachovávat má přikázání a konat právo a spravedlnost, bude žít a nezemře.“ Jistota odpuštění je tedy spojena s nápravou života: člověk musí posuzovat sám sebe, jak těžce hřešil, a činit spravedlnost vůči bližnímu i vůči sobě.

Není spravedlivé, aby někdo, kdo padesát let žil ve zlovůli, získal okamžitý přístup do nebe jen proto, že dal peníze papeži, zatímco jiný, kdo hřešil méně, ale peníze nedal, musel trpět muka. Kde vzal papež takovou moc? Kristus snad tuto moc prodal za peníze? Písmo říká: „Služebník, který znal vůli svého pána a nekonal ji, bude bit mnoha ranami.“ Jak by tedy mohl ten, kdo padesát let zle žil, vyvázat bez trestu jen díky penězům? To by Kristovo slovo nebyla pravda. Svatý Jeroným říká: „Nelze přejít z pozemských rozkoší přímo do rozkoše blahoslavenství.“

Pokud by tyto odpustky fungovaly, zanikla by třetí část pokání – dostiučinění. Pravé pokání má tři části: 1. skroušenost (lítost), 2. zpověď (Bohu a případně knězi), 3. dostiučinění. Kdyby dání peněz stačilo k okamžitému odpuštění vin i muk, pak by nikdo nebyl povinen se modlit, postit nebo odčiňovat křivdy bližním. Kněží by pak dávali pokání při zpovědi úplně zbytečně.

Někdo by mohl knězi říct: „Tady máš peníze, ale zajisti mi, abych je nedal nadarmo.“ Kněz odpoví: „Máš na to papežské listy.“ Člověk by však měl chtít list od Krista nebo alespoň svědectví Petra a Pavla, kteří v tomto úřadě byli, ale takové odpustky nikdy nedávali! Kněz nemá žádné ujištění, neboť sám neví, zda skončí v nebi nebo v pekle. A papež to ví právě tak málo jako sedlák, ledaže by mu to Bůh zjevil. Svatí apoštolé nevedli lidi ke spáse bez pokání, ale skrze velké utrpení. Varovali

nás před lživými mistry, kteří budou z lakomství „kupčit s lidmi vymyšlenými slovy“ (jak píše svatý Petr).

Zda to není chytrá a vymyšlená řeč, že dání peněz zbaví člověka hříchů i muk? Zda to není kupectví, když se odpuštění prodává za cenu cesty do Říma, kterou papež milosrdně „odpouští“ výměnou za hotovost? Tito mistři Antikristovi klamou lid, který pak spoléhá na peníze místo na Boží přikázání. Bůh skrze Izajáše varuje: „Lide můj, ti, kteří tě nazývají blahoslaveným, tě klamou a ničí tvou cestu.“ Slibují lidem, že jsou bez hříchu, a tím jim brání v pravém pokání a následování Krista. Izajáš i Kristus shodně říkají, že „slepý vede slepého a oba spadnou do jámy“.

Kněží starého zákona učili děti, aby nedávaly rodičům, co potřebují, ale raději to obětovaly chrámu jako „korbán“. Tím porušovali přikázání „Cti otce svého i matku svou“. Totéž dělají dnešní kněží: učí lidi dávat na odpušky a na církve, ale nevelí jim pomáhat chudým rodičům a bližním. Ale v soudný den Kristus neřekne: „Pojďte, protože jste dali peníze na papežovu válku,“ ale řekne: „Pojďte, protože jste mě nasýtli, napojili a oděli v mých nejmenších.“ Každý bude sklízet, co zasel: z lásky věčné spasení, z nepokání věčné zatracení. Proto my kněží musíme kázat pravé pokání, aby lidé skrze jméno Ježíš dosáhli skutečného odpuštění. Neboť tak pravil Ježíš: „Kázat v jeho jménu všem lidem pokání na odpuštění hříchů.“



## SLOVO PRO PASTORY

*James Smith (1864)*

„Opravdu se snažím!“ zvolal skleslý služebník Ježíše Krista, když se v pondělí ráno procházel venku, aby si ochladil rozpálené čelo a uklidnil pulzující spánky po napjaté a náročné neděli. „Opravdu se snažím přivádět hříšníky k Ježíši a učinit z Pánova lidu horlivý, aktivní a svatý lid. Bůh, který čte v mém srdci, ví, že nejsilnější a nejvroucnější touhou mé duše je být užitečný při obrácení nesmrtelných duší. Snažím se je co nejvážněji varovat, co nejupřímněji je napomínat a co nejvřeleji je zvat; ale, ach, zdá se, že pracuji téměř nadarmo! Kdo uvěřil mému poselství a komu se zjevila Pánova paže? Jiní mají velké sbory – ale ten můj je malý. Jiní sklízejí mnoho ovoce; já mám jen tu a tam jednoho obráceného. Proč tomu tak je? Co může být příčinou?“

„Pane, zkoumej mě, zkoušej mě a ukaž mi, co mě činí neplodným. Je to můj jazyk, moje povaha, mé chování, nebo stav mého srdce? Ať je to cokoli, Pane, naprav to a učiň ze mě nádobu k poctě, posvěcenou a způsobitou k Pánovu užitku.“

Co nás učí tato bolestná a ponurá zkušenost Božího služebníka?

### 1. Skutečný stav lidské přirozenosti

Člověk je odcizen Božímu životu kvůli nevědomosti, která v něm přebývá. Je na tomto světě bez Boha. Je mrtvý ve svých přestoupeních a hříších. Je zcela lhostejný ke svým věčným záležitostem a slepý ke svým nejlepším zájmům. Bloudí ve tmě. Je jako hluchá zmije, která si zacpává uši a odmítá naslouchat hlasu zaklínače, ať už ten zaklíná jakkoli moudře. Má oči – ale nevidí; uši – ale neslyší; nesmrtelnou duši vystavenou nekonečnému utrpení – ale nedbá na to.

Umrtvuje hlas svědomí, zatvrzuje své srdce vůči strachu a odhazuje Boží slovo pryč.

Pro marnosti tohoto světa je plný života – ale pro věci, které jsou věčné, je mrtvý jako mrtvola. Kazatelé mohou učit, varovat, hrozit, napomínat a zvat; on však zůstává lhostejný a bezstarostný a dál volí

smrt místo života; takže každý hříšník, který je spasen, je zázrakem milosrdenství. Učí nás to také:

## 2. Slabost a neúčinnost lidského úsilí

Můžeme si vybrat ty nejvhodnější nástroje, co nejlépe je připravit, používat je nejmoudřejším a nejbezpečnějším způsobem – a přesto hříšníci zůstávají stejně tvrdohlaví jako předtím. Můžeme přesvědčit rozum – ale srdce se musí změnit. Můžeme probudit svědomí – ale vůle musí být obnovena. Můžeme předat světlo – ale mrtví potřebují božský život. Snažíme se, snažíme se a snažíme se znovu; ale suché kosti stále leží v širém údolí; hříšník stále lpí na svých milovaných žádostech; satan stále ovládá zástupy podle své vůle.

Můžeme je potěšit – ale nemůžeme je obrátit. Můžeme pro ně být jako velmi krásná píseň, jako někdo, kdo umí dobře hrát na hudební nástroj – ale oni stále milují svět a jejich srdce touží po chamtivosti. Jsme jako služebník proroka, který běžel s holí svého pána, položil ji na tvář dítěte a očekával, že se probudí; ale musel se vrátit a říci: „Pane, dítě se neprobudilo.“ Učíme se také:

## 3. Absolutní nezbytnost Boží moci

Pokud Bůh nekoná – vše je marné. Nebudou naslouchat žádnému hlasu kromě jeho. Nebudou uznávat žádnou autoritu kromě jeho. Není to evangelium. Není to kazatel. Není to způsob. Můžeme kázat pravdu; můžeme být vážní, upřímní a srdeční; ale bez přímého působení Boží moci – bude vše marné. Není to mocí argumentů, výmluvnosti nebo upřímnosti, ale pouze mocí Boží, že se hříšníci obrací z temnoty ke světlu a z moci satana k Bohu. Pokud není přítomen Duch svatý a pokud nepůsobí skrze pravdu – žádná duše nebude obrácena, žádný hříšník neuvěří v Krista. Jsme naprosto a vždy závislí na Duchu svatém, pokud jde o úspěch, a bez jeho vlivu a působení budeme pracovat nadarmo! Je však třeba se obávat, že si to dostatečně neuvědomujeme. Vskutku, máme-li soudit podle svých modliteb a modliteb našeho lidu, je jasné jako den, že tomu tak není. Říká nám to také:

#### 4. Usilujte o to, abyste se líbili Pánu, a hledejte jeho slávu jako první a poslední cíl služby

To je ve skutečnosti naše jediná úloha. Jestliže má Pán zalíbení v nás jako v těch, kdo jsou sjednoceni s jeho milovaným Synem, a jestliže přijímá naši ubohou službu kvůli drahému Vykupiteli – pak by nám to mělo stačit. Bůh se v nás může oslavit, i když ke Kristu přivedeme jen málo duší; proto bychom sice měli vážně usilovat o obrácení duší a stále o to bojovat, neměli bychom však být příliš skleslí, protože nevidíme výsledky, po kterých toužíme. Pokud budeme mít na zřeteli Boží slávu a budeme se snažit potěšit ho ve své službě – bezpochyby budeme do značné míry úspěšní; a on ocení naši pilnost a odmění naši věrnost, i když nebudeme úspěšní.

To největší, co můžeme udělat, je potěšit Boha; a toho můžeme snadno dosáhnout, pokud máme čisté oko, čestné srdce a život zasvěcený jeho službě a chvále.

Má z nás radost vždy, když se ho snažíme potěšit. Upřeme tedy svůj zrak na jeho slávu, budme ochotni konat právě to dílo, které pro nás připravil, a všechny výsledky ponechme jemu. On není nevěrný, aby zapomněl na naše dílo víry a práci lásky. Milující práci vždy schvaluje – a milující pracovníci jsou jeho obzvláště oblíbení. Ó, pro více lásky! Lásky k Bohu jako k našemu spravedlivému a svatému Vládcí, k Ježíši jako k našemu božskému Pánu a Mistrovi, ke všem svatým jako k synům Božím a přátelům Ježíše, a ke všem ubohým hříšníkům, abychom se všemi prostředky snažili je získat zpět pro Boha a jeho slávu.

Přesto jsou služebníci často skleslí a budou, dokud budou tolik hledět na své ovečky, na výsledky své práce a na svůj bezprostřední úspěch, místo aby se upínali pouze k Pánu a usilovali o jeho uznání. Musíme se snažit, abychom se před Bohem osvědčili vůči svědomí každého člověka, a ve všem usilovat o to, abychom se zalíbili tomu, který nás vyvolil za své vojáky.

Vždy se najde dostatek příležitostí, které nás prověří, procvičí naše ctnosti a udrží nás v pokoře; a vždy je tu dostatek podnětů, které nás povzbudí, rozveselí a dodají nám odvahu v dobré věci. Nikdo nezná

míru své vlastní užitečnosti nyní; Bůh často skrze nás působí, když docházíme k závěru, že se nic neděje, a velmi pravděpodobně časem uvidíme, že to, co jsme považovali za jedny z nejneplodnějších období naší služby, patřilo ve skutečnosti k těm nejplodnějším. Kdysi se říkalo, aby povzbudili skleslé a pilné dělníky: „Ti, kdo sejí v slzách, budou sklízet v radosti. Ten, kdo vychází a pláče, nesoucí drahocenné semeno, se nepochybně vrátí s radostí a přinese s sebou své snopy.“ A dlouho poté bylo pro podobné povahy přidáno: „V konání dobra neumdlévejme; neochabneme-li, budeme sklízet v ustanovený čas“ (Ga 6,9)

Úspěch není v našich rukou – ten má ve svých rukou Pán. Můžeme být věrní, měli bychom být plní naděje, musíme být pracovití – a výsledky můžeme s klidným svědomím ponechat na Pánu. Jednejme jen tak, aby se o nás dalo říci, stejně jako o té dobré ženě z dávných časů: „Udělala, co mohla!“ – a pak bude vše v pořádku, a to navždy.

„A tak, moji milovaní bratří, buďte pevní, nedejte se zviklat, buďte stále horlivější v díle Páně; vždyť víte, že vaše práce není v Pánu marná.“ A tehdy vám Pán při svém příchodu řekne, k vaší věčné radosti a k věčnému zahanbení všech vašich nepřátel: „Správně, služebníku dobrý a věrný, nad málem jsi byl věrný, ustanovím tě nad mnohým; vejdi a raduj se u svého pána.“



## NOVINKA

### KAZATEL: RADOST A MARNOST ŽIVOTA

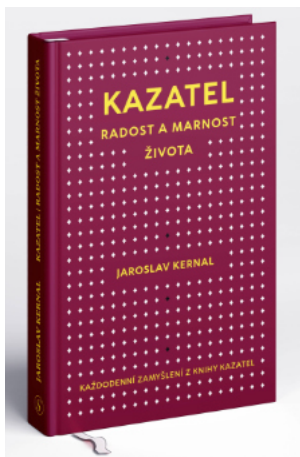
Jaroslav Kernal

Rozměr a vazba: 110×160 mm, váz.

Počet stran: 224

Cena: 365,- Kč

Tři sta šedesát šest krátkých zamyšlení na každý den z další knihy Šalomounovy moudrosti, z knihy Kazatel. Tato zamyšlení postupně prochází verš po verši (a většinou dokonce po částech veršů) celou tuto Šalomounovu knihu. Jsou zaměřena na povzbuzení srdce a v rámci možností také na hlubší porozumění Božímu slovu.



## V NABÍDCE

Proti kritice a souzení, *Richard Baxter*, 125×176 mm, sešit, 48,- Kč

Nedobytný hrad je Hospodinovo jméno, *Jan A. Komenský*, 125×176 mm,  
váz., 210,- Kč, 88 s.

Úzká cesta Kristova určená křesťanům, *Řehoř Krejčí*, A6, brož., 52 s., 60,- Kč

Císař a církve, *Anthony Forsyth*, A5, brož., 128 s., 230,- Kč

Přísluví – Moudrost krále Šalomouna, *J. Kernal*, 110×160 mm, váz.,  
224 s., 365,- Kč

Devět zlatých klasů, *Jan Hus*, A6, sešit, 36 s., 35,- Kč

Modli se!, *John C. Ryle*, 110×160 mm, brož., 76 s., 95,- Kč

Žalmy pro potěšení srdce, *J. Kernal*, 110×160 mm, váz., 212 s., 365,- Kč

## PŘIPRAVUJEME

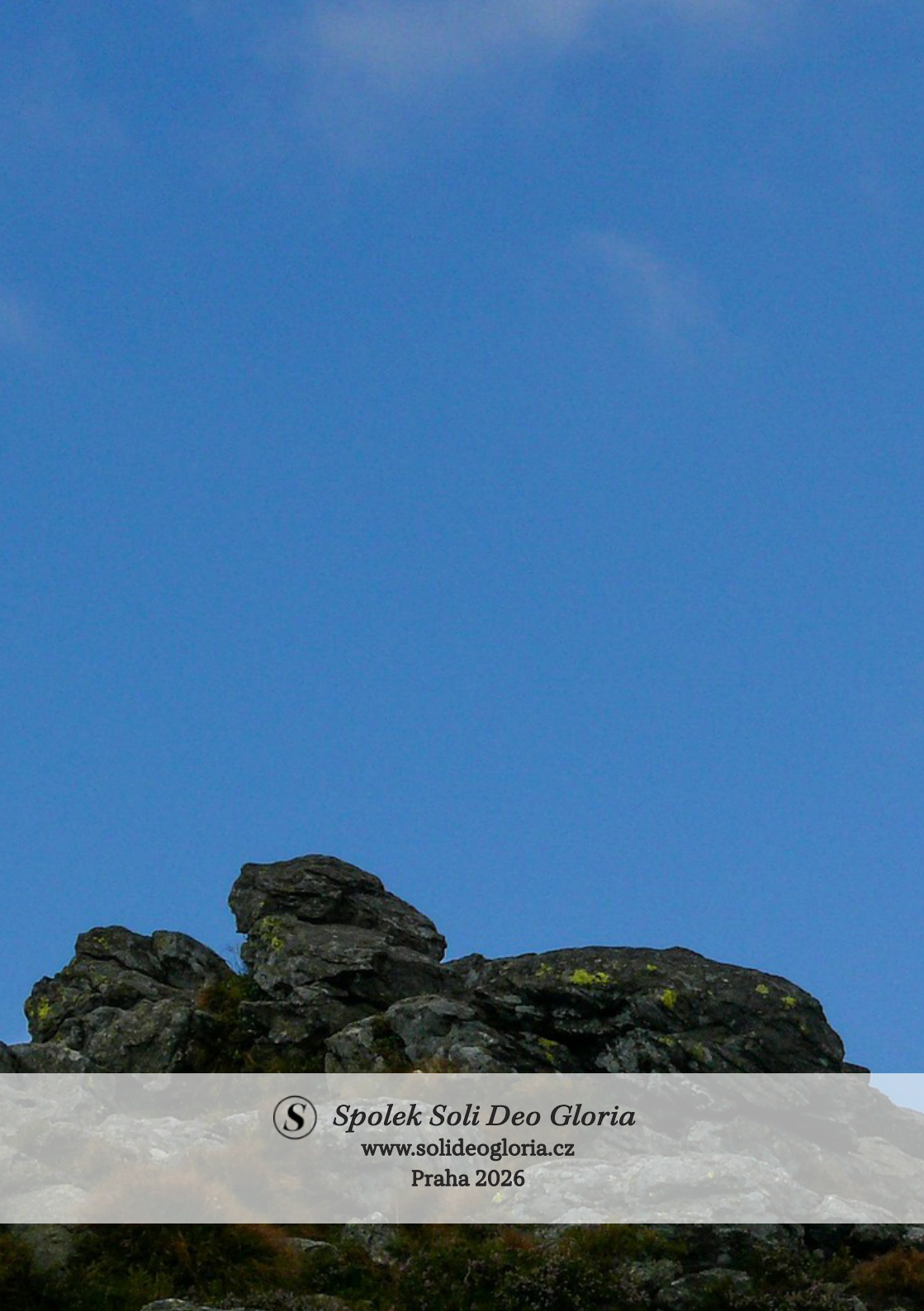
Petr Chelčický – O reptavých (Mt 20 – O dělnících na vinici) Austin

Jan Hus – O šesti bludech (jazykově upraveno)

Sharon Jamesová – Co světu přineslo křesťanství

Jaroslav Kernal – I kdyby fíkovník nevypučel ...





*Spolek Soli Deo Gloria*

[www.solideogloria.cz](http://www.solideogloria.cz)

Praha 2026